

SUİKASTÇİNİN İNANCI
ASSASSIN'S CREED
SIRLAR

Oliver Bowden

Çeviri
Erhan Gülşen
Ufuk Yılmaz

epsilon®

ÇEVİRMENİN NOTU

Kitabın İngilizce aslında bazı karakterler konuşmalarında ara sıra Türkçe kelimeler kullanmaktadır. Birçoğu İngilizce okunuşlarıyla telaffuz edilen bu kelimeler diğer kelimelerden rahat ayırt edilebilsin diye kitabın Türkçe çevirisinde italik olarak gösterilmiştir.

BİRİNCİ KISIM

Hayat geçidinin yarısını kat ettikten sonra,
Kendimi kasvetli bir ormanın ortasında buldum:
Yolumu kaybetmişim, doğru yönden sapmışım.
O haşin ağaçlığın nasıl bir yer olduğunu söylemek güç,
Şu an bile, hatırlayınca aklımı oynatacak gibi oluyorum.

- Dante, *CEHENNEM*

BİR

Yükseklerde, keskin, açık gökyüzünde bir kartal süzül-
dü.

Toz içinde kalmış, yol yorgunu seyyah gözlerini ondan ayırdı, bedenini yukarı çekip alçak, eğri büğrü bir duvarın üzerine çıktı ve bir süre hareketsiz kalıp keskin gözlerle manzarayı taradı. Üzerleri karla kaplı, engebeli dağlar, kendi azametinin zirvesinde yükselen kalenin etrafını çevirerek ona koruyuculuk yapıp kol kanat geriyor, yapının iç kalesinin kubbeli kulesi yakındaki zindan kulesinin nispeten küçük kalan kubbesini yansıtıyordu. Demir kayalıklar kalenin dik, gri duvarlarının alt kısımlarına pençe gibi yapışmıştı. Seyyah orayı ilk kez görmüyordu – bir gün önce, alacakaranlıkta, bir kilometre batıda kalan kayalık arazinin üzerinden de görmüştü. Yapı bu geçit vermez arazinin ortasına, iç içe geçtiği kayalar ve uçurumlarla aynı anda, sihir yoluyla inşa edilmiş gibi duruyordu.

Hedefine ulaşmıştı – nihayet. Yolculukla geçen yorucu on iki ayın ardından. Bu kadar uzun bir yolculuğun, geçit vermeyen yolların ve sert hava koşullarının ardından...

Seyyah, silahlarını içgüdüsel olarak yoklarken her ihtimale karşı çömelip sessiz kalarak etrafı gözlemlemeyi sürdürdü. Bir hareket belirtisi bekliyordu. Tek bir hareket belirtisi. Siperlerde in cin top oynuyor, kar bulutları keskin rüzgârda döne döne ilerliyordu. Ancak bir insana dair hiçbir belirti yoktu. Etraf terk edilmiş gibi görünüyordu. Burası hakkında okumuş olduğu bilgiler ışığında, durum tam da beklediği gibiydi. Fakat hayat ona iyice emin olmanın her zaman en iyisi olduğunu öğretmişti. Hareket etmeden beklemeyi sürdürdü.

Rüzgâr dışında *çıt* yoktu. Sonra – bir şey duydu. Bir kazıma sesi mi ne? Önünden, sol taraftan kör açıyla bir avuç dolusu çakıl taşı yağdı. Seyyah gerginleşip biraz doğruldu ve kafasını omuzlarının arasına gömdü. Sonra ok, sağ omzuna saplandı, oradaki beden zırhını delip geçmişti.

Elini oka götürürken acı içinde yüzünü buruşturarak biraz sendeledi; kalenin önünde yükselen ve doğal bir dış sur görevi gören kayalıklardan –belki de altı metre yüksekliğindeki küçük bir uçurumdan– yükselen bir kuş sürüsüne sertçe baktı. Uçurumun kenarında gri renkte dış kıyafetleri ve bir zırhı olan, donuk kırmızı bir tunik giymiş bir adam belirdi. Bir yüzbaşı arması taşıyordu. Saçını kazıtmıştı ve yüzünde sağdan aşağıya, sola doğru boylu boyunca uzanan bir yara izi vardı. Ağzını yarı hırlar, yarı zafer edasıyla gülümser gibi bir ifadeyle açtığında, güdük kalmış, eğri büğrü dişleri ortaya çıktı. Hepsi de bakımsız bir mezarlıktaki mezar taşları gibi kahverengiydi.

Seyyah elini okun sapına götürdü. Sivri başı zırha saplanmış olsa da sadece metali delmişti ve ucu etine neredeyse hiç girmemişti. Oku sapından kırıp kenara attı.

Bunu yaparken, benzer şekilde giyinmiş, baltalı kargıları ve kılıçları hazır bekleyen en az yüz silahlı adamın, dazlak yüzbaşının sağında ve solunda, dağ sırtı boyunca sıralandığını gördü. Burun korumalı miğferleri adamların yüzlerini gizliyordu ama tuniklerinin üzerindeki kara kartal armaları seyyaha onların kim olduğunu söylüyor ve seyyah, bu adamların eline geçerse kendisini nelerin beklediğini tahmin edebiliyordu.

Bu kadar basit bir tuzağa düşecek kadar mı yaşlanıyordu? Ancak her türlü önlemi almıştı.

Ve henüz bu önlemleri kullanmamıştı.

Adamlar onun durduğu engebeli araziye akın edip etrafını sarmak için kendileriyle avları arasında baltalı kargılarının uzunluğu kadar mesafe bırakarak dört bir yana yelpaze gibi açılırken seyyah geri çekildi, onlarla mücadele etmeye hazırды. Sayıları fazla olmasına rağmen adamların ondan korktuklarını sezineleyebiliyordu. Şanı bilinirdi, temkinli davranmakta haklılardı.

Baltalı kargılara bakıp silahların başlarını inceledi. Çift başlıydılar: Hem balta hem de mızraktılar.

Kollarını gerdi ve bileklerinin altından o iki siyah, ince, ölümcül gizli süngüsü hızla dışarı çıktı. Sıkı durdu ve gelen ilk darbeyi savuştururken bunun tereddüt edilerek savrulmuş bir darbe olduğunu sezdi – onu canlı olarak mı ele geçirmek istiyorlardı yoksa? Sonra silahlarıyla onu dört bir yandan sıkıştırılmaya başlayarak dizlerinin üzerine çöktürmeye çalıştılar.

Seyyah olduğu yerde döndü ve iki temiz hareketle en yakındaki baltaları sapından keserek bir tanesinin başını yere düşmeden havada yakaladı; sonra da sapının kökünü

yumruğunun içine alıp baltalı kargıyı bir önceki sahibinin göğsüne sapladı.

Bunu görünce birden üzerine akın ettiler; hızla gelen bir hava akımı, savrulan bir kargının havayı orak gibi biçerek üzerinden geçeceğini belli edince seyyah tam zamanında eğildi ve bu sayede kargı da bükülmüş sırtını teğet geçerek vücudundan uzaklaştı. Seyyah hemen acımasızca arkasına döndü ve sol elindeki gizli süngüyü, arkasına geçmiş olan saldırganın bacaklarına sonuna kadar sapladı. Adam inleyerek yere çöktü.

Seyyah kısa bir süre önce az kalsın hayatına mal olacak olan baltalı kargıyı yerden aldığı gibi havada döndürdü ve başka bir saldırganın ellerini kesip kopardı. Parmakları merhamet görmek için yalvarır gibi kıvrılmış halde havaya fırlayan eller, arkalarında kırmızı bir gökkuşağı eğrisine benzer bir kan serpintisi bıraktı.

Bu onları bir süre durdurdu, ancak bu adamlar daha kötü manzaralar görmüştü; dolayısıyla hepsi tekrar üzerine hücum etmeden önce seyyahın nefes alacak sadece bir saniyesi oldu. Baltalı kargıyı tekrar savurdu ve silahın bıçaklı kısmını, bir saniye önce öldürücü darbesini indirmek için harekete geçmiş olan bir adamın boynuna sapladı. Seyyah kargının sopasını elinden bıraktı ve enli kılıç kullanan bir çavuşu yakalamak üzere ellerini serbest bırakmak için gizli süngülerini tek bir hareketle yuvalarına soktu. Kılıcını elinden zorla aldıktan sonra da adamı kendi askerlerinden oluşan küçük bir grubun üzerine büsbütün fırlattı. Ağır kılıcı tartıp onu iki eliyle birden kavrarken pazılarının gerildiğini hissetti ve silahı tam zamanında havaya kaldırarak, baltalı kargı taşıyan başka bir adamın miğ-

ferini parçaladı; bu sefer saldırganı onu gafil avlayacağını ümit ederek sol arka tarafından gelmişti.

Kılıç iyiydi. Seyahati esnasında ele geçirdiği, yan taraftaki hafif ve eğri kılıçla kıyaslandığında bu iş için daha iyiydi. Gizli süngüler de göğüs göğüse mücadelelerde işine yarıyordu. Yüzünü hiç kara çıkarmamışlardı.

Kaleden dışarı daha fazla asker akın ediyordu. Bu yalnız adamı etkisiz hale getirmek için onlardan kaç tane gerekecekti? Üzerine hücum ettiler, fakat o, adamların aklını karıştırmak için olduğu yerde dönüp sıçradı. Bir adamın sırtının üzerinden atlayarak saldırılardan kurtulmaya çalıştı, derken dengesini tekrar sağladı, toparlandı, gelen bir kılıç darbesini sol bileğinin üzerindeki sert, metal kol zırhıyla savuşturdu ve olduğu yerde dönüp kendi kılıcını saldırganın yan tarafına sapladı.

Fakat sonra – anlık bir sessizlik oldu. Neden? Seyyah soluk almaya çalışır halde durdu. Bir zamanlar durup soluklanmaya ihtiyacı olmazdı. Başını kaldırıp baktı. Etrafi hâlâ üzerlerinde duman renginde zincirli zırh olan askerlerle çevriliydi.

Ancak onların arasında seyyah başka bir adam gördü.

Başka bir adam. Onların arasında yürüyen. Kimsenin fark etmediği, soğukkanlı biri. Beyazlar içinde bir delikanlı. Bunun dışında tıpkı seyyah gibi giyinmişti ve kafasında aynı başlıktan vardı. Kapüşon, aynı onunki gibi, ön kısımda sivriliyor, bir kartal gagasını andırıyordu. Seyyahın dudakları şaşkınlıkla birbirinden ayrıldı. Her şey susmuş gibi geldi. Yürümekte olan, beyazlar içindeki delikanlı dışında her şey dinlenmeye çekilmiş gibiydi. Beyazlı delikanlı ağır ağır, sakın sakın, istifini bozmadan hareket ediyordu.

Savaşmakta olan adamların arasında bir mısır tarlasında yürür gibi yürüyordu – sanki bunlar ona hiç dokunmuş ya da onu hiç etkilememiş gibi. Kıyafetlerini bağlayan kopça, seyyahın taktığı kopçanın aynısı mıydı? Kopçanın üzerinde aynı sembol mü vardı? Hani otuz yıldan fazla süredir seyyahın zihninde ve hayatında kazılı duran şu sembol – yine bir o kadar kuşkusuz, uzun zaman önce yüzük parmağına damgalanan şu işaret?

Seyyah gözlerini kapattı ve onları tekrar açtığında o hayal –şayet o bir hayalse– kaybolup gitmişti. Gürültü, kokular, tehlike geri gelmişti; artık dört bir yanını sarmışlardı; alt edemeyeceğini ya da kaçamayacağını en sonunda anladığı düşmanları, ardı ardına hücum eden saflarla üzerine geliyordu.

Ancak her nedense kendini o kadar yalnız hissetmiyordu.

Düşünecek zaman yoktu. Sertçe hücum ediyorlardı, öfkeli oldukları kadar korkmuşlardı da. Darbeler yağmur gibi yağıyordu, savuşturamayacak kadar çoktular. Seyyah çetin bir mücadele verdi; beş, on darbeyi daha etkisiz hale getirdi. Ancak binlerce başı olan bir hidra* ile savaşıyordu. Cüsseli, kılıçlı bir adam yaklaştı ve on kilo ağırlığındaki kılıcını üzerine indirmeye başladı. Seyyah darbeyi kol zırhıyla savuşturmak için sol kolunu kaldırdı, olduğu yerde döndü ve sağ kolundaki gizli süngüyü oyuna dahil etmek için dönerken elindeki ağır kılıcı bıraktı. Fakat saldırganı şanslıydı. Darbesinin etkisi seyyahın kol zırhıyla azalsa da hâlâ tamamen savuşturulamayacak kadar güçlüydü. Adanın kılıcı seyyahın sol bileğine doğru kayd ve gizli sün-

* Yunan mitolojisinde anlatılan, dokuz başlı efsanevi canavar – ed.n.

güye çarpıp silahı yerinden kopardı. Tam o anda, seyyah dengesini kaybetti, ayağı gevşek bir taş parçasına takılınca sendeledi ve ayak bileği dönüp burkuldu. Bedeninin taş zeminin üzerine yüzüstü devrilmesine engel olamayan seyyah, öylece uzanıp kaldı.

Tepesinde, askerlerden oluşan daire gitgide daraldı; adamlar kendileriyle avları arasında kargıları kadar mesafe bırakmıştı. Hâlâ gerginlerdi, hâlâ korkuyorlardı, galip geldiklerini düşünecek kadar cesaretleri yoktu. Ancak mızraklarının ucu seyyahın sırtındaydı. Bir hareket etse, ölürdü.

Ve henüz buna hazır değildi.

Derken bir çift botun taşları ezdiği duyuldu. Bir adam yaklaşıyordu. Seyyah kafasını hafifçe çevirince dazlak yüzbaşının tepesinde durmakta olduğunu gördü. Adamın yüzünde boylu boyunca uzanan kurşun rengi bir yara vardı. Eğilip seyyaha o kadar yaklaştı ki nefesinin kokusu seyyahın burnuna geldi.

Yüzbaşı seyyahın başlığını yüzünü görebilecek kadar geri çekti. Beklentisi doğru çıkınca gülümsedi.

“Ah, Usta gelmiş. Ezio Auditore da Firenze. Biz de seni bekliyorduk – eh sen de fark etmişsindir zaten. Yoldaşlık’ının eski müstahkem mevkiinin bizim ellerimizde olduğunu görünce epey şaşırmış olmalısın. Ama bu illa ki olacaktı. Ne kadar çok çaba sarf etsen de kazanacağımız kesindi.”

Doğruldu, Ezio’yu çevreleyen iki yüz güçlü askere baktı ve hızla bir emir verdi: “Onu kule hücrelerine götürün. Önce kelepçe vurun, iyice bağlayın.”

Adamlar Ezio’yu ayağa kaldırdılar ve ellerini çabuk tutarak onu tedirgin bir şekilde sınıksız bağladılar.

“Kısa bir yürüyüşten sonra epey basamak çıkacaksın. Sonra dua etsen iyi olur. Sabahleyin asılacaksın.”

Üstlerinde, yükseklerde süzölen kartal av arayışını sürdüürüyordu. Kimsenin onda gözü yoktu. Ne güzelliğinde, ne de özgürlüğünde.